

Лионел Ре

СВЕТКОВАЊЕ, СУТРА, ТВОГ ИМЕНА

сутра када будеш пронашао своје име, то изгубљено
име које ти кроз твоје сећање крчи пут

ти већ одлазиш са муњом у срцу међу речи
љубави лепе драгане мртве живе

идеш бродећи ка замишљеном бацајући мреже
у нестварно ловећи тајанствене духове

бестелесне. ломљив ти силазиш водама
друмовима на глува врата куцаш. овде се стварно

време гомила не бежећи не бришући се. као
опчињено својом беседом оно што је моје сједињује се

без губитка без раскида без пукотине, говорећи:

*

„сутра сам поново нашао то име које би наше
процењујући наше године које осташе да се живе.

тај предео где сви ветрови шибају. где свака
ствар поново почиње обнавља се не гасне. чуј ме,

ево нас ушанчени дубоко на истом растојању
између несхватљивог неба и долина.

чуј ме у камену у диму олује
у природном складу годишњих доба звучној мелодији

тамо где се покрет ствара од страница датума
тишине, чуј где ме на гребену дана

не стрепи буди туробан и једноставан
као што су понекад облаци и цвеће.

чуј ме.”

*

„да ли знам ко си ти знајући какве су твоје
хаљине твоје уре твоје трепавице твоји прозори.

ступам кораком курјака прождрљивим кораком
даљина бледи. ти си тамо. да ли знам

ко си ти у месечевом српу у подеоцима
веселих минута. ево нас привезане

барке. непрепознатљиви споља. у теби је
киша, радосница. постоји место прастарих

речи живо језгро језика
клицање радости. постоји моја будућа

прошлост која нема друго име сем твоје
у теби је птица и неочекивани дан.”

*

„нагињеш се. ватра се распламсала као у грмену драча
и дан расте у дану тајанствених села.

твој укус је на мом језику тако знан та румен
на лицу ти сићушни пламичци у свануће.

без корена си као неки чуперак. твоје су руке такође
далеко. то море које се креће од острва до острва

у вечном путовању, то си увек ти. и смењивање
азура. то лоше контролисано нестрпљење.

то што у тебе бежи у мени се ланцима веже. то си
увек ти. месо је постало реч. ја себе видим

у ружи-провалији. време је оно што пролази и што
остаје. заљубљена је то крилата вода без повратка

али непрекидна бела бескрајно трајна.”

*

„између усана и гласа песма живи.
шта ће се са њом збити у променљивом намћењу?

у теби су танане слике искрсавајућег
сунца и као пепео плусак.

постоји громада сенка непокретна горка.
овде не допиру звукови. не песку песак.

и ноћи у нађеним ноћима снова и питалица
бачене у тамно и неодгонетно сањарење.

у теби су градови сокаци одаје
где унутрашњим ходом улазимо брижљивим

нечујним. и све те непреводиве речи чије нас је
присуство затекло. у њима свет који одлази

који се поново враћа са својим бојама сазвезђима играма.
вал времена расте да би постао сенка.”

*

„ништа се не завршава чак ни када су врата затворена.
ништа не умире у нама далеко од нас овде другде. чак

ни крв ни тишина ни сати. не рашчине се
не распрше се не угасе се. све се враћа. ништа

не нестаје не пропада ништа се неће избрисати.
ни непомична светлост ни њене бесне птице.

ни унутрашња полегла унутрашња сенка. и уздаси
присуство прагови прах. та парчад тренеравог

неба. и ништа није одсутно не раствори се
не ишчезне прогутано ветром и мразом.

ни шуме ни облаци ни кровови ни живот. ништа
не одлази ништа неће недостајати. вечери нагост

ишчекивање. ништа се не повлачи не одустаје
сакрије издвоји не порече се не удаљи се.”

*

„сада ако те некада угледам то је увек као неки
живи кључ. твоје груди твоја бедра твоја уста.

тај лепо плен ноћни капија радовања.
као неки најобичнији кључ. неки број. нека музика.

и наставља се ток догађаја. томе се чудимо. свет
који сањари о свом дому о свом врту свом детињству.

безличној смрти речицама ничему
срдчним тренуцима путовањима одлукама

зацело оствареним. али кад тебе угледам
усправног и блиставог као мајска звезда,

стварног: ја постанем земља и ветар ја сам твоја ноћ
са њеним дрвећем и њеним покренутим речима

то треперење самогласника међу сунцокретима
твојим рукама твојим очима твој дану као прегршт птица.”

*

тако сам дакле говорио,

ништа није растављено ништа се не изгуби
ништа се не мења.

земља старе земље и благог замора
обична безбојна налик снегу.

земља где не дрхти рука.

али понекад
као из далеког света дошло
које је то име које се на зимском ветру њише
тај несигурни говор лажно ткиво дана
која тишина где тече нека зла крв?

погајно се приближава прашина
она такође. не удаљава се.

испрљај глас.
и међу костима трепери.

ЛИОНЕЛ РЕ (LIONEL RAY) вероватно је данас најзанимљивији француски песник. Рођен је 1935. године у месту Mante-la-Ville. Постао је цењен песник у Француској под својим правим именом, Робер Лоро (Robert Loro). Под тим именом је објавио четири књиге песама, од којих је књига *Легендарни* награђена 1965. године Аполинеровом наградом. Од 1970. године пише под псеудонимом Лионел Ре. Под тим именом објавио је следеће књиге поезије: *Мешаморфоза биографија*, *Заборављено је моја опера*, *Свуда, овде чак*, *Тајанствено тело*, *Облак поћ*, *Приближавање просјору*, *Издубљено име*, *Нека врста неба*, *Као неки разорени замак* и *Словови песка*. Књига *Тајанствено тело* награђена је Малармсовом наградом, књига *Нека врста неба* Артоовом наградом, а *Као неки разорени замак* награђена је Гонкуровом наградом за поезију. Потпредседник је Академије Маларме.

Превод са француског СЛОБОДАН ЈОВАЛЕКИЋ